

Gyvenimą teigianti paroda

Marija Tebėraitė

Tatjanos Čapkovskajos fotografijų paroda „Naujos gyvenimo spalvos“ skirta vasario 4-ąją minimai Pasaulinės kovos su vėžiu dienai. Parodos tikslas – išreikšti solidarumą su onkologinės ligos patirtį turinčiais žmonėmis, palaikyti jų naujus gyvenimo siekius bei padėkoti medikams už neabejingumą, aukšto lygio profesionalumą ir nuoširdumą.

Tatjana Čapkovskaja fotografija susidomėjo prieš penkerius metus. Jai tai nepaprastai įkvepiantis užsiėmimas, padedantis atsipalaiduoti bei geriau pažinti save. Tatjana dirba Nacionalinio vėžio instituto Fizinės medicinos ir reabilitacijos skyriaus kineziterapeute. Čia ateina žmonės po operacijų pasikeitusiu kūnu ir specifiniu onkologinių ligonių akių žvilgsniu, kuriame matyti nuolatinis klausimas: „Kodėl man? Ir kas bus toliau?“ Gydytojai onkologai sako: „O, kad mokslas žinotų priežastį!“

Tatjana visiems ir kiekvienam atskirai padeda parinkti ne tik kūno funkcijų atkūrimo mechanizmo gaires, bet ir suformuoti naują požiūrį į save, galbūt visiškai naujus gyvenimo tikslus ir pasiūlyti sudaryti jos labai mėgstamą naujų darbų sąrašą, padedantį nuteikti pacientą nekoncentruoti savo minčių į ligą. Onkologiniam ligoniui nepaprastai svarbu sugriauti organizmą veikiančią vėžio programą, nes negalima sunaikinti tų, kurie nepasiduoda, kurie suranda viltį net dykumoje.

Viešpatie, leisk man gyventi,
Negesink mano Lempos,
Nesugriauk tilto
Tarp dviejų kalvų:
Mano Gyvenimo
Ir Tavo Golgotos.
Leisk man sudužti
Jūros banga į kranto smėlį,
Nukristi kaštonu,
Sužėrėti ryto aušra.
Viešpatie, leisk!

Su tokiu emociniu krūviu Tatjana kasdien išeina iš darbo, o įkandin slenka žvilgsnių energetikos sukeltas šleifas, ieškantis atramos taškų tarp tų gyvybės ir mirties šalių. Jautrios ir meniškos sielos Tatjana prieš penkerius metus pradėjo taikyti sau meno terapiją, fotografavimo meną, bet jos kūryba išeina iš privatumo ribų ir tinkama visiems. Štai takas, kuriuo eina fotografė, o medžiai tarytum skundžiasi: „Pažiūrėk, ką mums padarė rudenio pikti kerai.“ Tatjana atsako:

„Laiko dėsnis, supranti?“ Netoliese vienišas ažuolo lapas su sustingusio laiko ašaromis, daugybė klevo lapų, besisukančių tvenkinyje ir šaukiančių: „Kodėl man?“ Štai ir vieniša pavėsinė, telikęs buvusios vasaros romantikos šešėlis: „Mane telanko vėjas nušluodamas takus.“ Toks pat liūdnas suolelis guodžiasi klausimu:

Sustingęs ir bejausmis
Laikas, ką pasakys,
Kai taką suvyniojęs
Išnyksiu užmarštyj?

Nuo tų nudėvėtų klausimų sūkurio antis neria į gilumą, sukeldama šypseną žiūrovams, lyg nubrėždama tą skaudžią ribą tarp būties ir dugno nežinios:

Smėlis ir vanduo,
Smėlis ir vanduo,
Tarp jų siaura riba.
Tarp dviejų amžinybių,
Būties ir nebūties,
Aukštų kalnų,
Tų pergalės džiaugsmų
Ir svyrančių rankų.

O štai didžiosios Vilties Saulės spindulys ir gyvenimo prasmės rožės auksinis žiedas, toliau nurodantis daugybę spalvotų akimirkų: „Tai džiaugsmas prašos į draugus, žiedais jurginų kvepia laikas.“ Įvairiaspalviais gėlių žiedais ištrykšta optimizmas, pergalės džiaugsmas, meilė gyvenimui, nes meilė – tai gėrio ir grožio suteikimas kitiems, ko gausu Tatjanos gyvenimo ir kūrybos keliuose.

*Linkime jai didelės laimės ir aukštų kalnų su
nepramintais takais žavesio!*

